

Вже в тебе випадають зуби

Микола Руденко

Вже в тебе випадають зуби —
Порозумнішати пора.
Сиди тихенько біля груби,—
Хай рана гоїться стара.

Ти все зробив, що міг зробити, —
Були атаки та бої...
А де й кого сьогодні вбито —
То вже болячки не твої.

Іще лишив тобі чимало
Зелений світ, весняний гай.
Зорею небо в роси впало —
Йому служи, його співай.

Душею злийся з небосхилом,
Свій дух за обрії веди
І все, що звав святим та милим,
Утверджуй в серці назавжди.

Та вірний тій потребі добрій,
Я раптом в грудях чую крик:
Хтось навпіл роздирає обрій,
Немов на покуті, рушник.

Хтось темний Сонце загортає
В сукно єфрейторських онуч,
А потім нам його вертає,
Немов для душ важкий обруч...

Тож вибачай, привітна грубо,
Що знехтував тепло твоє:
Обруч на душах — вісник згуби
Погріти рани не дає.